

От Еда Чавдарлъ, ученичка в СУ "Никола Вълпачаров" с. Борино

Човекът не е същество, което е създадено, да живее само. Ние живеем в общество, официални и неофициални групи, които ни обединяват. Такава официална група е държавата. Може ли държавата без закони? На какви принципи основаваме тези закони? Какво правят българските закони за поддържане на реда, мира и моралите на народа ни? Променят ли се правата ни, ако сме престъпили тези закони?

Една държава не би могла да функционира без своите закони, които за България са основани на свобода, мир, хуманизъм, равенство, справедливост и търпимост. Те определят правата и задълженията на гражданите, които биват еднакви за всички независимо от раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение, или имуществено състояние. В случай на провинение, не могат да се прилагат ограничения на правата, които да надхвърлят нужното за осъществяване на правосъдие.

Спрямо чл. 6 алинеи 1 и 2 от българската Конституция: "(1) Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права. (2) Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение, или имуществено състояние.". Всеки един от нас е равен пред закона.

Никой и при никакви обстоятелства не разполага с привилегията да предприема действия, които не са необходими, които да са с цел нарушение на някое от правата на съгражданина си. Според чл. 28 "Всеки има право на живот. Посегателството върху човешкия живот се наказва, като най-тежко престъпление." и чл. 29 (1) "Никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение, както и на насилствена асимилация."

Например никой не разполага с правото да отнема чужд живот, или да упражнява физическо или вербално насилие върху друг човек. Въпреки това, при самозащита това е оправдано.

Не помагаме с нищо, ако станем по-лоши от тях. Ако тъгнем да възцаряваме това, което смятаме за справедливо, незачитайки и нарушавайки закона, ние създаваме само повече анархия. Така според чл. 30 (2) "Никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед, обиск или на друго посегателство върху личната му неприкосновеност освен при условия и по реда, определени със закон."

Всеки един има своите убеждения. Понякога обаче, те биха могли да нарушават нечии права или да не съответстват със законните му задължения. Това може да ескалира дори до неоправдано от закона отнемане на живот или други права на друг човек. Тази тема е засегната в чл. 37 (2) "Свободата на съвестта и на вероизповеданието не може да

бъде насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други граждани”.

Всяко едно провинение има съответно наказание, определено по закон и приложено от съответните съдебни власти. Така по чл. 32 алинеи 4 и 5:“(4) Не се допускат ограничения на правата на обвиняемия, надхвърлящи необходимото за осъществяване на правосъдието. (5) На лишените от свобода се създават условия за осъществяване на основните им права, които не са ограничени от действието на присъдата.”.

Някой, който излежава присъдата си за престъпление, което е било доказано, че е извършил, е получил правосъдие. Никой няма правото, да го наказва, нарушавайки или отнемайки му права, които все още му се полагат, понеже не са част от присъдата.

За да функционира едно общество, то има нужда от правила. Те имат за цел да опазят реда, мира и моралите на народа. За прекрачилите ги, има съответни наказания, като лишаване от свобода. Извън отреденото правосъдие, никой няма правото да наказва друг, нарушавайки правата му. Това не е в никаква зависимост от тежестта на провинението. Да си лош човек спрямо лош човек, не те прави по-малко лош човек.